

DEEL 1:

Christus is nu in de hemel nog net zo genadig gezind als toen Hij op aarde was

Die extrinsieke bewijzen (zoals ik ze noem) zijn ontleend aan verschillende passages en gedragingen van Christus in al die verschillende omstandigheden waarin Hij Zich bevond: Zijn afscheidswoord voorafgaand aan Zijn dood, Zijn opstanding, Zijn hemelvaart en Zijn zitten aan Gods rechterhand. Ik zal met u dezelfde onderwerpen doornemen die ik in de vorige verhandeling heb besproken (hoewel met een ander doel), en uit Zijn toespraken en gedragingen in alle staten die Hij doorgegaan is, die zaken afleiden die rechtstreeks dienen om ons hart te overtuigen van het punt dat aan de orde is. Dat punt is dat Zijn hart, nu Hij in de hemel is, zondaars die tot Hem komen nog net zo genadig gezind is als het ooit op aarde geweest is. En als opstapje of inleiding tot de bewijzen van het eerste soort zal ik het navolgende Schriftwoord gebruiken; en voor die van het tweede soort een ander Schriftwoord dat passend is voor dat gedeelte van deze verhandeling. ‘Jezus wetende dat Zijn ure gekomen was, dat Hij uit deze wereld zou overgaan tot de Vader, alzo Hij de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde’, of: ‘voor altijd’ (Joh. 13:1).

I. Bewijzen ontleend aan Christus' afscheidswoord tot Zijn discipelen

Het duurde een lange tijd voordat Christus Zijn discipelen meedeelde dat Hij hen zou verlaten en van hen weg zou gaan naar de hemel, want in Johannes 16:4 zegt Hij dat Hij hun deze dingen aan het begin nog niet had willen vertellen. Wanneer Hij hen er echter van op de hoogte begint te stellen, maakt Hij hun ineens een groot deel van Zijn hart bekend. Niet alleen vertelt Hij hun hoe het op dat moment jegens hen gezind en gesteld was, maar ook hoe het gezind zou zijn wanneer Hij in Zijn heerlijkheid zou zijn. Laten we, om dit te bezien, slechts kort Zijn laatste optreden en Zijn preek tijdens het laatste avondmaal dat Hij met hen at, zoals het opzettelijk door de evangelist Johannes is opgeschreven en vastgelegd, onderzoeken. Dan zullen we zien dat dit de intentie was achter die lange redevoeringen van Christus in Johannes 13 tot en met 18. Ik zal er geen verklaring bij geven, maar slechts beknopt een aantal korte opmerkingen daarover maken die meer in het bijzonder het punt dat aan de orde is, aantonen.

Het voorwoord bij Zijn afscheidswoord

Deze woorden, die ik als tekst vooraan gezet heb, vormen het voorwoord bij heel Zijn toespraak die daarop volgt (namelijk op de voetwassing bij Zijn discipelen en Zijn daaropvolgende preek) en vormen als zodanig de verklaring en samenvatting van alles wat daarna komt. Het voorwoord luidt als volgt:

En vóór het feest van het pascha, Jezus wetende dat Zijn ure gekomen was, dat Hij uit deze wereld zou overgaan tot de Vader, also Hij de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde. En als het avondmaal gedaan was (...), Jezus, wetende dat de Vader Hem alle dingen in de handen gegeven had, en dat Hij van God uitgegaan was en tot God heen ging, (...) wies de voeten van Zijn discipelen.

Deze inleiding is door de evangelist opzettelijk vooraan geplaatst om daarmee een inkijkje te geven in Christus' hart, om te laten zien hoe het gezind was toen Hij op het punt stond weg te gaan, en om zodoende meer licht te werpen op en een toelichting te geven bij alles wat nog zal volgen. Het doel hiervan is te laten zien hoe Hij hun gezind zou zijn in de hemel; hij vertelt ons welke gedachten toen door Christus' hoofd gingen en hoe Zijn hart onder die gedachten gesteld was, en deze twee zaken vormden de aanleiding voor alles wat daarop volgde.

(1.) Hij begint met datgene wat er in Christus' gedachten en overdenking omging. Hij werd bezet met de gedachte aan Zijn vertrek uit deze wereld: 'Jezus wetende', staat er in de tekst (dat wil zeggen dat Hij er toen aan dacht), 'dat Hij zou overgaan tot de Vader', en dat Hij kort daarop zou worden opgenomen in die heerlijkheid die Hem toekwam. Zo vervolgt Johannes 13:3: 'Jezus wetende (dat

wil zeggen dat Hij Zich dat toen te binnen bracht) dat de Vader Hem alle dingen in de handen gegeven had', wat betekent dat alle macht in hemel en op aarde van Hem zou zijn zodra Hij de hemel zou binnentreden.

Vervolgens deelt de evangelist ons mee dat Hij, terwijl Hij in deze gedachten verzonken was, heenging en de voeten van Zijn discipelen wies, nadat Hij eerst had overdacht waar Hij heen zou gaan en wat Hem daar wachtte.

(2.) Maar, ten tweede, waar was Christus' hart het meest op gezet toen Hij in de overdenking van al deze verheven zaken verzonken was? Niet zozeer op Zijn eigen heerlijkheid, hoewel ons verteld wordt dat Hij die overdacht om zo nog meer Zijn liefde tot ons duidelijk te maken, maar te midden van deze gedachten ging Zijn hart in liefde uit tot en was het gezet op 'de Zijnen'. 'Alzo Hij de Zijnen liefgehad had', staat er in Johannes 13:1; 'de Zijnen', woorden die wijzen op de innigste relatie die maar denkbaar is, op liefde en vertrouwelijkheid die voortvloeien uit een bezitsrelatie. De uitverkorenen zijn Christus' eigendom, een onderdeel van Hemzelf, niet als goederen, zoals in Johannes 1:11: 'Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen'; dit woord hier houdt in dat Hij hen als de Zijnen rekent, maar dan als goederen, niet als personen. Hier noemt Hij Zijn discipelen echter de Zijnen op een manier die een nauwere bezitsrelatie aanduidt, namelijk als Zijn kinderen, Zijn leden, Zijn vrouw, Zijn vlees. Hij bedenkt dat, hoewel Hijzelf uit de wereld zou heengaan, zij echter in de wereld zouden blijven, en daarom wordt er opzettelijk aan toegevoegd: 'Die

in de wereld waren', dat wil zeggen dat ze in deze wereld zouden blijven. Hij had nog anderen van de Zijnen die in die wereld waren waar Hijzelf heen zou gaan, namelijk 'de geesten der volmaakte rechtvaardigen' (Hebr. 12:23), die Hij tot dan toe nog nooit gezien had. Men zou toch denken dat Zijn hart, toen Hij Zijn overgang vanuit deze wereld overdacht, helemaal gezet zou zijn op Abraham, op Zijn Izaks en Zijn Jakobs naar wie Hij toe zou gaan. Maar nee, Hij besteedt meer zorg aan de Zijnen die hier in deze wereld zouden blijven, een wereld waarin veel kwaad is (zoals Hij Zelf zegt in Johannes 17:15), zowel van zonde als van ellende, en waardoor zij, zolang zij erin zouden verkeren, zonder twijfel bezoedeld en geplaagd zouden worden. Dit is het wat Zijn ingewanden naar hen laat uitgaan, zelfs op dat moment, toen Zijn hart vervuld was met de gedachten aan Zijn eigen heerlijkheid: 'Alzo Hij de Zijnen liefgehad had, zo heeft Hij hen liefgehad tot het einde.' Dit wordt gezegd om de bestendigheid van Zijn liefde te laten zien, alsook wat voor liefde het zou zijn wanneer Christus in Zijn heerlijkheid zou zijn. 'Tot het einde', dat wil zeggen: tot de voltooiing ervan, aldus Chrysostomus; omdat Hij begonnen was hen lief te hebben, zal Hij Zijn liefde tot hen vervolmaken en voltooien. En 'tot het einde' betekent ook: voor altijd. Met die betekenis wordt het soms in het Grieks gebruikt, en zo gebruikt de evangelist de zinsnede hier in de betekenis waarin ze voorkomt in Psalm 103:9: 'Hij zal niet altoos twisten, noch eeuwiglijk de toorn behouden', zoals wij het vertalen. In het origineel staat echter: 'Hij zal de toorn niet tot het einde behouden.' Het doel van deze spreek-

wijze is dus te laten zien wat voor hart en liefde Christus hun voor altijd zou toedragen, zelfs wanneer Hij naar Zijn Vader gegaan zou zijn, en hoe Hij de Zijnen gezind was toen Hij nog hier op aarde was. En als Hij hen eenmaal lief gekregen heeft, verandert Hij niet, en daarom zal Hij hen voor altijd blijven liefhebben.

(3.) En dan ten derde: Om een echt getuigenis te geven van de liefde die Hij hun zou toedragen als Hij in de hemel zou zijn, zo laat de evangelist zien, pakte Hij, toen Hij bezet was met die heerlijke gedachten aan Zijn aanstaande heerlijkheid en de vorstelijke staat die Hij zou gaan bekleden, water en een handdoek en waste de voeten van Zijn discipelen. Dat dit Zijn doel is geweest, zal blijken als u let op de samenhang met het derde vers, waar staat dat, toen Jezus wist ‘dat de Vader Hem alle dingen in de handen gegeven had’, Hij ‘op[stond] van het avondmaal, en legde Zijn klederen af, en nemende een linnen doek, omgordde Zichzelf’ (Joh. 13:4). ‘Daarna goot Hij water in het bekken, en begon de voeten der discipelen te wassen’ (vers 5), waaruit duidelijk blijkt dat de evangelist ons wil laten zien dat Christus, zelfs toen Zijn gedachten vol waren van Zijn aanstaande heerlijkheid en Hij daar het meest mee bezet was, de voeten van Zijn discipelen waste. En wat wilde Christus hiermee anders duidelijk maken dan dat Hij, wanneer Hij in de hemel zou zijn, de gezindheid van Zijn hart niet meer tot uiting zou kunnen brengen door hun zulke nederige diensten te bewijzen? Door dit te doen terwijl Zijn hoofd bezet was met de gedachten aan Zijn heerlijkheid, liet Hij dus zien wat Hij als

het ware allemaal voor hen zou willen doen wanneer Hij in het volle bezit van die heerlijkheid gesteld zou zijn. Zo groot is Zijn liefde tot hen. Er is nog een andere uitspraak van Christus die hierop lijkt, in Lukas 12:36-37, die bevestigt dat dit Zijn bedoeling hiermee was en dat dit de gezindheid van Zijn hart in de hemel is. In Lukas 12:36 vergelijkt Hij Zichzelf met een bruidegom die onderweg is naar een bruiloftsfeest in de hemel en knechten op aarde heeft die al die tijd hierbeneden hem buiten staan op te wachten. Omdat ze zo lang staan te wachten en er daarom bedenkingen bij hen oprijzen, vervolgt Christus: 'Voorwaar Ik zeg u, dat hij (wanneer hij wederkomen zal, verkwikt door de wijn en blijdschap) zich zal omgorden, en zal hen doen aanzitten, en bijkomende, zal hij hen dienen.' Dit betekent niet dat Christus op de laatste dag, of nu in de hemel, degenen die daar aanzitten zal dienen, maar het is slechts een overtollige manier van spreken, ontleend aan een voorbeeld uit het echte leven, om daarmee te wijzen op de overvloedige liefde die in Zijn hart is en op de onbevattelijke gelukzaligheid die we dan zullen genieten en die al onze verwachtingen te boven zal gaan. Hij drukt Zichzelf daarom uit op een ongewone, ongehoorde manier als Hij zegt dat de heer zijn knechten dient en wacht op degenen die op Hem hebben gewacht. Hiermee wil Hij hun laten zien wat voor hart Hij hun toedraagt en wat Hij allemaal voor hen zou willen doen. U ziet dus hoe Zijn hart gezind was voordat Hij naar de hemel ging, zelfs toen Hij bezet was met de gedachten aan al Zijn heerlijkheid, en u ziet hoe het gezind is nu Hij in de hemel met al Zijn heerlijkheid gekroond is, namelijk

dat het bereidwillig is om de voeten van arme zondaars te wassen en degenen te dienen die tot Hem komen en op Hem wachten.

(4.) Nu, ten vierde, welke verborgenheid gaat er schuil achter het feit dat Hij hun voeten waste? Het diende om hun een voorbeeld van onderlinge liefde en nederigheid te geven, alsook om de afwassing van hun zonden af te beelden; zo wordt het in Johannes 13:8 en 10 uitgelegd. Het is inderdaad waar dat Hij, nu Hij in de hemel is, niet kan komen om hun lichamelijke voeten te wassen, maar Hij wilde hiermee afbeelden dat Hij alle zonden zal afwassen van die zondaars die tot Hem zullen komen nu Hij verheerlijkt is. ‘Christus heeft de gemeente liefgehad en Zichzelf voor haar overgegeven, opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord, opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een gemeente die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks’ (Ef. 5:25-27).

Zijn manier van doen bij Zijn afscheidswoord

Deze vertolking van Zijn gemoed vinden we in Zijn manier van doen bij Zijn afscheidswoord. Laten we verder onderzoeken wat Zijn bedoeling was met die lange preek die Hij hield bij Zijn afscheid, en we zullen ontdekken dat het hoofddoel daarvan was om Zijn discipelen nog sterker te verzekeren van de gezindheid van Zijn hart jegens hen; en dit zal dienen als het tweede bewijsstuk.

De preek zou te lang hebben geduurd als Hij bij iedere bijzonderheid had stilgestaan. Maar dit is zeker: geen

liefhebbende man heeft ooit beter zijn best gedaan om het hart van zijn vrouw gerust te stellen met het oog op zijn afwezigheid dan Christus gedaan heeft om het hart van Zijn discipelen, en in hen dat van alle gelovigen, gerust te stellen. Want houd dit voor eens en voor altijd in uw gedachten: wat Christus tot hen gezegd heeft, zegt Hij ook tot ons, zoals dat woord in Johannes 17:20 impliceert: ‘En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor degenen die door hun woord in Mij geloven zullen.’ En zoals Zijn gebed voor hen ook voor alle gelovigen geldt, zo geldt ook alles wat Hij toen tot hen gezegd heeft, voor hen.

(1.) Ten eerste laat Hij hun zien hoe Zijn hart hun gezind zou zijn en hoe Hij hen gedachtig zou zijn in de hemel als Hij voor hen die bediening op Zich zou nemen waarvoor Hij naar de hemel zou gaan, zoals Hij bekendgemaakt had. Merk hierin allereerst op dat Hij hen van tevoren op liefdevolle wijze hiervan op de hoogte brengt, wat blijkt geeft van zorgzaamheid en tederheid, op de manier zoals een man met zijn vrouw omgaat. En hoe openhartig spreekt Hij ook, als iemand die niets voor hen wil verbergen! Hij zegt: ‘Doch Ik zeg u de waarheid: Het is u nut dat Ik wegga’ (Joh. 16:7). En ten tweede zegt Hij tot hen dat het geheel in het belang van henzelf en van hun zaligheid is. ‘Ik ga heen om de Trooster tot u te zenden’ zolang u in deze wereld bent, ‘en om een plaats voor u te bereiden’ (Joh. 14:2) voor wanneer u uit deze wereld zult heengaan. ‘In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen’, en Ik ga heen om ze voor u in gereedheid te brengen en om ze voor u te reserveren totdat u komt. En hoe open

en vrij spreekt Hij ook hier tot hen! ‘Indien het niet zo was’, zegt Hij, ‘zo zou Ik het u gezegd hebben.’ U kunt Mij vertrouwen; Ik zou u voor heel de heerlijkheid van die plaats waar Ik naartoe ga nog niet bedriegen. Wie zou zich door deze openhartigheid niet laten overtuigen? Maar dan, ten derde, als de zaak zelf zozeer in ons belang en in dat van onze zaligheid is, hoeveel te meer getuigt dit dan van Zijn liefde. En inderdaad, Christus Zelf leidt hieruit een bewijs van de bestendigheid van Zijn liefde tot hen af. Zoals in Johannes 14:3: ‘En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben’; als dat Mijn opdracht is, twijfel dan niet aan Mijn liefde wanneer Ik daar ben; al de heerlijkheid van die plaats zal er nooit voor zorgen dat Ik Mijn taak vergeet.

Toen Hij op aarde was, verloor Hij nooit iets van het werk uit het oog waarvoor Hij in de wereld gekomen was. ‘Moet Ik niet zijn in de dingen Mijns Vaders?’, zei Hij toen Hij een kind was (Luk. 2:49). Ja, en Hij heeft het geheel en al uitgevoerd door alle gerechtigheid te vervullen. Daarom zal Hij heel zeker nooit ook maar iets van dat werk vergeten te doen dat Hem in de hemel te doen staat, aangezien dit werk vele malen aangenamer is. En zoals ik heb laten zien in de vorige verhandeling over Hebreëën 6:20: ‘Hij is voor ons ingegaan als de Voorloper’, als de Voorbode, om daar een plaats voor ons gereed te maken: als Hij ons zou kunnen vergeten, dan staan onze namen nog allemaal rondom Hem in de hemel geschreven en staan ze Hem steeds voor ogen, niet alleen uit kracht van Gods verkiezing, zoals het staat in Hebreëën 12:22-24: ‘Maar gij zijt gekomen tot de berg Sion (...), tot het

hemelse Jeruzalem, (...) tot de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, (...) en tot Jezus, en het bloed der besprenging', maar Christus Zelf schrijft met Zijn bloed hun namen opnieuw op boven iedere woning in de hemel die Hij voor een ieder van hen gereedmaakt. Ja, Hij draagt hun namen, geschreven in Zijn hart, zoals de hogepriester de namen van de twaalf stammen op zijn borst droeg wanneer hij het heilige der heiligen binnenging. Hij is gezeten in de hemel om erop toe te zien dat niemand anders hun woning ten koste van hen zal betrekken. En daarom staat er in 1 Petrus 1:4 dat de zaligheid 'in de hemelen bewaard wordt' voor hen, dat wil zeggen dat Jezus Christus haar specifiek voor hén bewaart. De kwade engelen hadden daar ook eens hun plaats, maar die werd hun afgenomen en ten koste van hen aan anderen toegewezen, zoals het land Kanaän van de Kanaänieten werd afgenomen. De reden hiervoor was dat ze geen Christus hadden om voor hen tussen te treden, zoals wij wel hebben.

(2.) Ten tweede deelt Hij, om hun duidelijk te maken dat zij en alle andere gelovigen in Zijn gedachten zouden zijn wanneer Hij in Zijn heerlijkheid zou zijn, hun mee dat Hij voornemens is opnieuw tot hen te komen wanneer Hij die bediening volvoerd heeft en de hemel gereedgemaakt heeft voor hen en alle uitverkorenen die nog komen zullen. Zo staat het in Johannes 14:3: 'En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder', een uiting van een en al liefde, want als het Hem had behaagd, had Hij kunnen besluiten om mensen naar

hen toe te sturen om ze bij Hem te brengen; maar Hij is van plan om Zelf naar hen toe te komen, en dat terwijl Hij welgesteld en op het toppunt is van en omgeven is door Zijn heerlijkheid in de hemel. Ondanks dat zal Hij de hemel voor een poosje verlaten om wederom naar Zijn echtgenote toe te komen. En met welk doel?

[1.] Om haar te zien: 'Ik zal u wederom zien, en uw hart zal zich verblijden' (Joh. 16:22).

[2.] Om haar tot Zich te nemen, aldus Johannes 14:3: 'Zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen.' Hij daalt af tot de gewoonte die bruidegoms eropna houden; immers, hoe voortreffelijk hij ook moge zijn, niet één minnaar zal Hem kunnen overtreffen in het uiten van ware liefde. Het is de gewoonte onder bruidegoms dat ze, wanneer ze alles in hun ouderlijk huis in gereedheid hebben gebracht, zelf hun bruid komen ophalen, en niet anderen eropuit sturen om haar op te halen, omdat het de tijd der minne is. Liefde is beter in het afdalen dan in het opstijgen, en dat geldt ook voor de liefde van Christus, Die Zelf liefde is en daarom Zelf tot ons afdaalt: 'Ik kom weder en zal u tot Mij nemen', zegt Christus, 'opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben.' Dat laatste gedeelte van Zijn uitspraak geeft de reden hierachter te kennen en maakt ook heel Zijn gezindheid openbaar. Het is alsof Hij gezegd had: 'De waarheid is dat Ik niet zonder u kan; Ik kan nooit gerust zijn totdat Ik u bij Mij heb, zodat wij nooit meer van elkaar hoeven te scheiden; dat is de reden hiervan. De hemel zal Mij niet weerhouden, ook het gezelschap van Mijn Vader niet, als Ik u niet bij Me heb, zozeer is Mijn hart op u gezet; en als Ik enige heerlijkheid zal bezitten,

dan zult u daarin delen.’ Zo luidt Johannes 14:19: ‘Want Ik leef, en gij zult leven.’ Het is voor de ene helft een reden en voor de andere helft tegelijk een eed: ‘Zo waar als Ik leef’ is de eed van God, en Christus zegt: ‘Want Ik leef.’ Hij geeft Zijn leven als een pand hiervoor, en wenst op geen andere voorwaarden te leven: ‘Hij zal leven om Zijn zaad te zien’ (vgl. Jes. 53:10). Om nog duidelijker te kennen te geven wat voor genegenheden en verlangens Zijn hart gedurende heel die tijd voor hen zal koesteren, deelt Hij hun daarnaast ook mee dat het niet lang zal duren voordat Hij opnieuw tot hen zal komen. Dat zegt Hij in Johannes 16:16: ‘[Nog] een kleine tijd, en gij zult Mij niet [meer] zien; en wederom een kleine tijd, en gij zult Mij zien.’ De woorden ‘gij zult Mij niet [meer] zien’ zien niet op die korte tijd van afwezigheid toen Hij dood was en in het graf lag, maar op de tijd na Zijn hemelvaart, veertig dagen na Zijn opstanding, toen Hij weg zou gaan om Zich pas op de oordeelsdag weer op aarde te vertonen. Toch is het vanaf de hemelvaart maar ‘een kleine tijd’, zo zegt Hij, ‘en gij zult Mij wederom zien’, namelijk op de oordeelsdag. In Hebrëeën 10:37 staat: ‘Nog een zeer weinig tijds, en Hij Die te komen staat, zal komen en niet vertoeven.’ Zo weinig als weinig maar kan zijn. Hoewel de tijd op zichzelf bezien lang is, is ze kort ten aanzien van Zijn verlangen om zo gauw mogelijk terug te komen. Hij zal net zo lang vertoeven totdat Hij al onze zaken daar voor ons uitgericht heeft, en geen ogenblik langer. En die verdubbeling in de zinsnede ‘komende zal Hij komen’ impliceert de vurigheid van het verlangen om te komen, alsook dat Hij daar altijd met Zijn gedachten bij

is; Hij is nog onderweg, Hij is haast niet tegen te houden. Deze Hebreeuwse zegswijze wijst ook op de aandrang, vurigheid en intensiteit van een bepaalde handeling, zoals ‘verlangend heb ik verlangd’, zo zal Hij komende komen. En alsof Hij deze uitingen van verlangen nog niet sterk genoeg vindt, voegt Hij er bovendien nog aan toe: ‘En zal niet vertoeven’, en dit alles om aan te geven dat Hij met vurige liefde onophoudelijk aan Zijn uitverkorenen hierbeneden denkt en ernaar verlangt dat Hij ze allemaal in de hemel om Zich heen zal hebben. Hij zal geen minuut langer vertoeven dan nodig is; Hij vertoeft net zo lang totdat Hij door alle eeuwen heen met Zijn voorbeding iedere woning voor elke heilige bereid zal hebben, zodat Hij ze allemaal tegelijk kan onthalen en ze allemaal om Zich heen zal hebben.

(3.) Ten derde. Hoe Zijn hart hun gedurende Zijn afwezigheid gezind zou zijn, brengt Hij tot uitdrukking in de voorzieningen en maatregelen die Hij treft om hen te troosten met het oog op Zijn afwezigheid, wat we lezen in Johannes 14:18: ‘Ik zal u geen wezen laten.’ Ik zal u niet achterlaten als kinderen zonder ouders en vrienden, in deze verwarde toestand. Mijn Vader en Ik hebben maar één Vriend, Die in Onze schoot ligt en van Ons beiden uitgaat, de Heilige Geest. In de tussentijd zal Ik Hem tot u zenden, zoals een liefhebbende man gewoon is te doen als hij weg is; dan vertrouwt hij zijn vrouw toe aan de zorg van zijn beste vriend. Dat doet Christus ook, in Johannes 14:16: ‘Ik zal de Vader bidden’, zegt Hij, ‘en Hij zal u een andere Trooster geven.’ En in Johannes 16:7

zegt Hij: 'Ik zal Hem tot u zenden', Die in de eerste plaats een betere Trooster voor u zal zijn dan Ik kan zijn in deze bedeling, waaraan Ik omwille van u gebonden ben zolang Ik op aarde ben.

Hij zinspeelt daarop in Johannes 16:7: 'Het is u nut dat Ik wegga, want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen', Die u krachtens Zijn ambt beter zal vertroosten dan Ik het zou kunnen met Mijn lichamelijke aanwezigheid. En deze Geest is niet alleen 'het onderpand van de hemel', zoals de apostel zegt, maar ook het beste teken en onderpand van Christus' liefde dat er ooit geweest is, en wel zo een 'welke de wereld niet kan ontvangen'.

En toch zullen, in de tweede plaats, alle woorden van troost die Hij gedurende al die tijd tot u zal spreken, slechts ontleend zijn aan de uitlatingen van Mijn hart jegens u; want aangezien Hij niet komt namens Zichzelf, maar Ik Hem moet zenden (Joh. 16:7), 'zal [Hij] van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken' (Joh. 16:13). En in Johannes 16:14 zegt Hij: 'Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen.' 'Daarom zal Ik Hem zenden opdat Hij Mijn plaats zal innemen en bekleden ten behoeve van u, Mijn bruid en echtgenote, en Hij zal u over niets anders vertellen, als u naar Hem zult luisteren en Hem niet zult bedroeven, dan over Mijn liefde.' Zo staat het er: 'Hij zal Mij verheerlijken', namelijk, ten opzichte van u; want Ik ben al in Mijzelf verheerlijkt in de hemel. Alles wat Hij in uw hart zal spreken, zal dienen om Mij te verheerlijken en Mijn waardij en liefde in uw waarneming nog groter te

maken, en het zal Hem een genoegen zijn om dit te doen. En Hij kan op ieder moment dat Hij wil van de hemel afkomen en u nieuwe tijdingen van Mijn gemoed brengen en u de gedachten meedelen die Ik laatst over u had. Ja, op hetzelfde moment dat ze in Mijn hoofd zijn, op datzelfde moment deelt Hij de inhoud ervan aan u mee.' En daarom wordt er in 1 Korinthe 2:12 van ons gezegd dat we 'de Geest hebben', en daarom 'de zin van Christus' (1 Kor. 2:16), want Hij woont in het hart van Christus en in dat van ons, en Hij ontvangt met de ene hand en geeft met de andere hand aan ons de gedachten van Christus door, en aan Christus geeft Hij onze gebeden en ons geloof door. 'U zult dus net zo zeker en gauw te weten komen wat er in Mijn hart leeft als wanneer Ik Zelf bij u zou zijn; Hij zal voortdurend uw hart verbreken, hetzij met Mijn liefde tot u, hetzij met uw liefde tot Mij, of beide; en indien beide, zo mag u daardoor verzekerd zijn van Mijn liefde.' En waar u, zegt Hij, de Geest nu in uw hart hebt, zoals het staat in Johannes 14:17: 'Hij woont nu in ulieden' (Eng. vert.), zal Hij na Mijn hemelvaart echter in meerdere mate 'in u zijn', zoals de tekst vervolgt. 'In die dag zult gij bekennen (namelijk door het getuigenis van de Geest) dat Ik in Mijn Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u' (Joh. 14:20). Hij zal u, wanneer Ik in de hemel ben, meedelen dat er een even waarachtige verbintenis is tussen Mij en u, en een even waarachtige toegenegenheid in Mij tot u als er is tussen Mijn Vader en Mij, en dat het even onmogelijk is deze knoop door te hakken en Mijn hart van u af te trekken als het is om het hart van Mijn Vader van Mij of Mijn hart van Mijn Vader af te trekken.'